

valgets nye Paragraf, dersom man i det andet Stykke ikke havde indskrænket sig til at paalægge en Erstatningspligt, men tillige havde paalagt en Straf. Det vil ses, at det 2det Stykke siger: „at Erstatningspligten skal paahvile den, der sætter et Barn i Pleie, som han veed er angrebet af veneriff Sygdom eller har Grund til at mistænke for at lide af Sygdommen, eller som anbringer et for Sygdommen mistænkt Barn til Opamning ved Bryftet, uden at Pleieførældrene eller Ammen, inden Anbringelsen finder Sted, ere blevne underrettede om, at Barnet er sygt eller mistænkt“. Efter min Opfattelse maatte det nu anses for betænkeligt at opstille en ubetinget Strafferegel for den, der anbringer et Barn, som han kun mistænker for at have Sygdommen, saa at der altsaa ikke fordrer nogen bestemt Overbevisning endfinge nogen Visshed i denne Henseende. — De Forslag, som Udvalget i sin Helhed har stillet til § 2, har jeg ganske vist ogsaa nogen Betænkelighed ved. Det vil erindres, at jeg allerede ved 1ste Behandling har haadt Leilighed til at gjøre opmærksom paa, at jeg har anset det for min Pligt stærkt at holde paa i Landsstinget, at den Undersøgelse, hvorom her er Spørgsmaal i § 2, skulde det vedkommende Fruentimmer ikke være pligtigt til mod sin Villie at underkaste sig, med mindre det var indrømmet at hende selv eller godtgjort paa anden Maade, at hun havde gjort sig skyldig i et saadant Forhold, at Hensynet til hendes Personlighed for saa vidt maatte tabe i Vægt. Jeg er for saa vidt gaaet ud fra det samme Synspunkt, som er kommet til Orde her i Dag, navnlig fra det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Wajer), at man ikke uden videre var berettiget til at forudsætte, at de Fruentimmer, hvorom her er Spørgsmaal skulde have tabt enhver Blufærdighedsfølelse. Under denne Forudsætning mente jeg, at det vilde være at tilføje dem en for stor Krænkelse, naar man, mod deres bestemte Protest, underkastede dem den legemlige Undersøgelse, hvorom her er Spørgsmaal. Jeg holdt derfor paa, at man skulde fordrer som Betingelse for en saadan tvungen Undersøgelse, at det paagjældende Fruentimmer gav sit Samtykke hertil, eller ogsaa vedgik at have søgt Erhverv ved Utugt. Naar det ærede Udvalg nu foreslaar dette ombyttet med de Ord „eller vedgaar at have ført et løssagtigt Levnet“, er det ganske vist at den Betingelse, jeg for saa vidt troede burde fastholdes, svækkes noget, idet jeg tror det maa erkjendes, at det er et Skridt videre frem paa Amoralitetens Bane, at søge Erhverv ved Utugt i Sammenligning med blot at føre et løssagtigt Levnet, i Særdeleshed da det ikke lader sig negte, at dette sidste Begreb er af en noget vag Natur. Jeg skal henstille til det ærede Thing, hvor vidt det i denne Henseende vil slutte sig til det ærede Udvalgs Forslag eller til Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra det andet Thing. Jeg nævner som sagt nogen Betænkelighed, af den ansførte

Grund, ved at gaa ind paa det Forslag, Udvalget her har stillet, men ifølge den af mig fremhævede Tilbøjelighed til at strække mig saa vidt som muligt, skal jeg ikke reise nogen bestemt Modstand imod Udvalgets Forslag paa dette Punkt. Noget Sigtende kan jeg sige med Hensyn til det Forslag, som er stillet under Nr. 8. Jeg har ogsaa hvad det angaar Betænkelighed, og det tilbørlig af den Art, som blev antydet af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds, den nemlig, at man ved at sige, at Undersøgelsen i visse Tilfælde kan ske af særlig dertil oplærte Kvinder, udsætter sig for, at Undersøgelsen bliver betroet Personer, der i Virkeligheden ikke ere i Besiddelse af en saadan Kyndighed, som det er magtpaaliggende at fordrer paa dette Omraade. Jeg er med ham enig deri, at det vil være forbundet med ikke ringe Tvivl og Betænkeligheder at lade sig nyde med en blot Oplærelse i den specielle Retning, uden at de paagjældende Personer i Øvrigt have faaet en Uddannelse og ere i Besiddelse af Kundskaber, der kunne afgive et Bæren mod Misforstaaelser fra deres Side. Jeg vil yderligere tilføje, at jeg kan ikke forfølge, at jeg har den Tro, at de paagjældende Fruentimmer vistnok i meget sjældne Tilfælde ville foretrække, naar de skulle underkaste sig en Undersøgelse, da at lade denne foretage af de her omhandlede Kvinder, i Stedet for af virkelig kyndige Læger, af den Grund, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds selv hentydede til, nemlig at hvis det maatte vise sig, at de lide af den paagjældende Sygdom, vilde de kunne finde Raad mod denne Sygdom hos Lægerne, hvorimod de ikke vilde kunne finde det hos de oplærte Kvinder, hvorom der er Tale. Derfor tror jeg, at i de allerfleste Tilfælde ville de paagjældende lige saa gjerne underkaste sig en Undersøgelse af virkelig kyndige og dygtige Læger, der i det paagjældende Tilfælde ogsaa ere i Stand til at yde dem Raad og Bistand, end af den Mellemting, hvorom der er Spørgsmaal i det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 8. Endelig har jeg at bemærke, at det jo altid er et Fremtidsspørgsmaal, om overhovedet saadanne Kvinder ville komme tilstede som dem, man tænker paa, og for saa vidt det altid er en hel Del tvivlsomt, hvorvidt dette vil ske, forekommer det mig ogsaa maaske at være lidet tilraadeligt at give en saadan bestemt Anvisning derpaa i en Lov som denne. Naar jeg ikke desto mindre, hvis det ærede Thing skulde slutte sig til Udvalgets Forslag under Nr. 8, vil sige, at jeg heller ikke afgjort vil modsætte mig dette, har det fornemlig sin Grund deri, at saaledes som Forslaget er affattet, vil det i Virkeligheden ikke kunne komme til praktisk at faae Anvendelse, medmindre de lægekundige Autoriteter erklære, at de paagjældende Kvinder have en saadan Dygtighed og Kyndighed, at Undersøgelsen kan betros dem. Det ligger nemlig deri, at det hedder, at Undersøgelsen